

[Jefsen Christensen.]

Middel underkendes, des lettere vil det praktiske Arbejde for at sikre Freden og Mulighederne for endelig Afrustning kunne forme sig. Jo færre forkyndende Skeptikere overfor dette Maal der findes i Verden, jo før vil det Maal naas, som den foreliggende Traktat har sat sig, nemlig at faa Folkenes Sind vendt mod Krig med den fordømmende Afsky, som den fortjener.

Det forekommer mig derfor, at Kelloggpagten med sin Appel til de dybtgaaende Stemninger og Forestillinger i Folkenes Sind er Udtryk for sund Virkelighedssans. Den begynder netop dér, hvor den skal begynde, nemlig med en fuldstændig Omlægning af Begreberne om Statsmagternes moralske Ret til overhovedet at føre Krig. Mulighederne for, at denne Opfattelse af Krigen kan vokse sig til at blive en afgørende Folkevillie i de forskellige Lande, er i langt højere Grad til Stede i Nutiden, end den var, da man dannede den hellige Alliance. Folkenes Indflydelse paa Statsstyrelsen er langt mere vidtgaående nu end den Gang.

Derfor mener jeg, at vi har Lov til ogsaa ud fra realpolitiske Synspunkter at hilse Traktaten om Afkald paa Krig med Glæde og Taknemmelighed, netop fordi den begynder sin reformerende Virksomhed i Ideernes og Stemningers Verden. Jeg vil ogsaa paa mit Partis Vegne med Glæde anbefale det høje Ting at stemme for Forslag til Rigsdagsbeslutning angaaende Danmarks Tiltrædelse af den almindelige Traktat om Afkald paa Krig.

Bramsnæs: Paa mit Partis Vegne kan jeg give fuld og udelt Tilslutning til, at Regeringen ratificerer denne Traktat. Jeg betragter den som et betydningsfuldt Skridt hen imod Afskaffelsen af Krig i Verden, selv om man vel ikke kan vente, at selve denne Traktat alene kan frembringe et saa betydningsfuldt Resultat. Men jeg tillægger det stor Betydning, at Landene ved at tiltræde en saadan Traktat giver Udtryk for, at de giver Afkald paa Krigen som et Redskab for national Politik, og tillige erklærer sig enige i, at Afgørelsen eller Løsningen af alle Uoverensstemmelser eller Stridigheder aldrig maa søges ved andre end fredelige Midler. Der er jo ingen Tvivl om, at disse Ord i Virkeligheden gaar tilstrækkeligt vidt til at binde Staterne moralsk til ikke at anvende Krigen paa nogen af de Maader, der er omtalt her, og jeg for mit Vedkommende føler mig overbevist om, at en saadan Erklæring fra Staternes Side ogsaa vil faa praktisk Betydning i de kon-

krete Tilfælde, hvor der skal tages Standpunkt til saadanne vigtige, afgørende Ting. Jeg glæder mig over, at det ved Forhandling om denne Traktat ogsaa er fastslaaet, at den paa ingen Maade kan komme i Strid med Folkeforbundstraktaten, idet man er gaaet ud fra, hvad jeg ogsaa mener er det naturlige og selvfølgelige, at enhver Stat for sit Vedkommende kan give Afkald paa Krig og ikke er bundet af Folkeforbundstraktaten til ikke at give Afkald paa Krig. Jeg gaar ud fra, at Traktaten er et Vidnesbyrd om, at en saadan Ret for et Land ikke kan stride imod nogen af de store, betydningsfulde Traktater, som i øvrigt binder Nationerne sammen, og jeg vil ogsaa i denne Henseende udtrykke min Glæde over, at Danmark tiltræder Traktaten. Jeg er glad ved, at den højtærede Udenrigsminister saa hurtigt efter at have modtaget Anmodning om at tiltræde Traktaten har handlet, saaledes at Danmarks formelle Tiltrædelse fra Ministeriets Side har foreligget paa et saa tidligt Tidspunkt, som det var muligt. Jeg skal paa mit Partis Vegne tillade mig at anbefale det høje Landsting at give sin Tilslutning til Traktaten.

Schovelin: Ogsaa jeg kan paa mit Partis Vegne slutte mig hertil. Denne Traktat er jo som Traktat betragtet af en ganske ejendommelig Karakter, man maa vel snarere kalde det — om jeg maa bruge et tysk Udtryk — eine feierliche Kundgebung end nogen egentlig Traktat, men Meningen er jo god nok, og vi for vort Vedkommende vil ogsaa uforbeholdent og med Glæde tiltræde den.

Zahle: Det Parti, jeg har den Ære at tilhøre, hilser med den største Glæde det foreliggende Forslag, og vi vil alle stemme for Beslutningen.

Vi ved alle, at hvis Europa igen hjemsøges af en Krig, bliver det ikke de Vaaben, vi hidtil har kendt og anvendt her i Landet, der bliver de afgørende, men det bliver de Vaaben, som kom frem under den sidste Verdenskrig, det bliver en Krig i Luften, en Krig med Giftgas og med Brandbomber, og der kan ingen Tvivl være om, at en saadan Krig vil virke ganske ødelæggende for Europa. Man maa derfor hilse med den største Glæde ethvert Skridt, som kan gøres hen imod Forebyggelse af, at en saadan Krig skal komme. Og naar vi her ser Verdens største Magter vedtage en Traktat, hvori de

„fordømmer Tilflugt til Krig til Løsning af mellemfolkelige Uoverensstem-